

"جلیقه‌زردها"، جنبشی برآمده از اعماق جامعه

روز شنبه ۸ دسامبر، بار دیگر "جلیقه‌زردها" در شهرهای اروپا به خیابان‌ها آمدند تا به تهاجم گسترده دولت‌های سرمایه‌داری به استانداردهای زندگی و سطح معیشت خود اعتراض کنند.

جنبش "جلیقه زردها"، جنبشی برآمده از اعماق جامعه است؛ جنبش کارگران و بازنشستگان، بیکاران و تهیدستان شهری، دانشجویان و دانش‌آموزان، کشاورزان و پیشه‌وران؛ جنبش پیران و جوانان؛ جنبش مردان و زنان است؛ زانی که بسیاری از آن‌ها به سخنگویان این جنبش بدل گشته‌اند.

در فرانسه، دولت برای سرکوب تظاهرات‌کنندگان، ۹۰ هزار پلیس و ژاندارم و نیروی امنیتی را به همراهی صدها وسیله نقلیه نظامی و زره‌پوش و تانک ضد نفر به خیابان‌ها گسیل کرد. تنها در پاریس حدود ۹ هزار نیروی امنیتی مستقر شده بودند.

سرکوبی که پیش از آغاز تظاهرات با دستگیری ۲۰۰ نفر آغاز شد. در جریان تظاهرات و اعتراضات این روز، بیش از ۱۳۰۰ کارگر و بازنشسته، معلم و دانشجو و دانش‌آموز بازداشت و صدها نفر زخمی شدند.

این اعتراض خودجوش که زمزمه‌های آن از پایان ماه اکتبر در شبکه‌های اجتماعی به گوش رسید، از روز هفدهم نوامبر (۲۶ آبان) با تجمع در بزرگراه‌ها، میدین اصلی شهرها و عوارضی‌ها در سرتاسر فرانسه آغاز شد.

دلیل خیزش اعتراضات، افزایش قیمت سوخت بود، اما این تنها جرقه‌ای بود که پس از سال‌ها به خرمن خشم مردم از پیشبرد سیاست‌های اقتصادی نئولیبرالی آتش افکند. سیاست‌هایی که از زمان رسیدن ماکرون به مقام ریاست جمهوری با دامنه‌های کم‌نظیر پیگیری می‌شوند. ماکرون، نماینده بانکداران و سرمایه‌های مالی فرانسه، با لغو مالیات بر ثروت، میلیارد‌ها یورو به سرمایه‌داران بذل و بخشش می‌کند، اما این کسری را با کاهش خدمات رفاهی و اجتماعی توده‌ها، وضع مالیات بر سوخت، حذف کمک‌های نقدی برای اجاره بهای خانه‌های اجتماعی و سخت‌تر کردن شرایط پذیرش در دانشگاه‌ها بر شانه‌های نحیف تهیدستان و کم‌درآمدان جامعه می‌اندازد. همان تهیدستانی که طبق طرح دولت فرانسه قرار بود با پرداخت مالیات‌های مختلف، هزینه تخریب محیط زیستی را بپردازند که عامل اصلی آن سودجویی سرمایه‌داران بوده است.

گسترش اعتراضات تاکونونی و حمایت اکثریت قاطع مردم فرانسه از جلیقه‌زردها، دولت ماکرون را به رغم سرسختی‌ها و تهدیدهای اولیه، به عقب‌نشینی در اجرای طرح‌های مالیاتی‌اش واداشته است. گو آن که این جنبش اکنون از مرز مخالفت با افزایش مالیات فراتر رفته و توقف خصوصی‌سازی‌ها، بازپس‌گیری اموال عمومی از دست سرمایه‌داران خصوصی، افزایش بودجه‌های تأمین اجتماعی، افزایش ۴۰ درصدی دستمزدها، ممانعت از تخریب محیط زیست و اجرای بسیاری اقدامات رفاهی دیگر را بر فهرست مطالبات خود افزوده است.

این جنبش به همین نیز بسنده نکرده است. تحمیل پیامدهای ریاضت‌های اقتصادی سال‌های اخیر از سوی طبقه حاکم و نمایندگان سیاسی آن، بی‌اعتنا به اعتراضات و مطالبات مردم، اکنون پرسشی مبرم‌تر را پیش‌روی توده‌های مردم قرار داده است. آیا می‌خواهند همچنان سیستمی را حفظ کنند که در پوشش انتخابات، افرادی را با آرای اقلیتی از جامعه بر مسند قدرت می‌نشانند و حق اعمال حاکمیت مستقیم را برای ۴ یا ۵ سال از توده‌های مردم سلب می‌کند؟ بسیاری پاسخ منفی می‌دهند و خواهان تغییر در قانون اساسی هستند.

جنبش اکثریت کارگر و زحمتکش تهیدست علیه اقلیت استثمارگر و مرفه، دیگر به پاریس یا فرانسه محدود نیست. این جنبش در اروپا در حال گسترش است و حتا به خاورمیانه نیز راه گشوده است. بار دیگر شبح انقلاب بر فراز اروپا به پرواز درآمده است. شبی که بر ایران و برخی کشورهای خاورمیانه نیز بال گسترده است.

کارگران، زحمتکشان، اتحاد، اتحاد،
سرنگون باد نظام سرمایه‌داری - برقرار باد سوسیالیسم
کمیته خارج از کشور سازمان فدائیان (اقلیت)
۹ دسامبر ۲۰۱۸